

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci

žalobkyně: **EKO Logistics s. r. o.**, IČO: 26710170,
se sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem,
zastoupena advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem,
se sídlem Sluneční náměstí 14, Praha,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**,
se sídlem Na Pankráci 17, 19, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 24. 6. 2020 se žalobkyně domáhá: 1) aby soud vyslovil, že vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí žalovaného – platebním výměru ze dne 21. 1. 2014, č. j. 331070/14/2111-24802-201174, bylo nezákonné, a 2) aby žalovanému uložil povinnost obnovit stav před zásahem tak, že přeplatek vzniklý vyměřením nadměrného odpočtu za zdaňovací období prosince 2012 ve výši 1 522 806 Kč bude evidovat na osobní daňovém účtu daně z přidané hodnoty žalobkyně také ode dne 25. 1. 2013 do dne 21. 2. 2013.
2. V žalobě žalobkyně uvedla, že za předmětné zdaňovací období podala daňové přiznání dne 25. 1. 2013 a vyměřený nadměrný odpočet jí byl vrácen dne 22. 2. 2013. Jak ovšem následně zjistila, tento nadměrný odpočet nebyl žalovaným zohledněn na jejím daňovém účtu v období od 25. 1. 2013 do 21. 4. 2014, takže nemohl být započten na dřívější daňové nedoplatky žalobkyně. Rozhodnutí ze dne 21. 1. 2014, č. j. 331070/14/2111-24802-201174, bylo žalobkyni doručeno až dne 27. 4. 2020, žalovaný na něm vyznačil doložku právní moci ke dni 21. 1. 2014 a teprve k tomuto datu částku nadměrného odpočtu předepsal na osobní daňový účet žalobkyně. Žádosti žalobkyně o opravu doložky právní moci na den 25. 1. 2013 žalovaný přípisem ze dne 27. 5. 2020 nevyhověl. K výzvě soudu žalobkyně upřesnila, že nezákonný zásah spatřuje pouze v nesprávném vyznačení doložky právní moci.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vyznačením právní moci nemohlo být žádným způsobem zasaženo do práv žalobkyně. V tomto konkrétním případě doložkou právní moci se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Vyznačení doložky právní moci je technickým úkonem, se kterým v případě uvedeného platebního výměru nejsou spojeny žádné právní důsledky. Ze shora uvedeného vyplývá, že vyznačením doložky právní moci dne 21. 1. 2014 nemohl žalovaný žádným způsobem zasáhnout do práv žalobkyně a že s doložkou právní moci není spojena evidence předpisů a plateb na osobním účtu daně z přidané hodnoty, z tohoto důvodu doložka právní moci nemůže představovat nezákonný zásah.

4. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
5. Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
6. V rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že *„pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. V tomto ohledu je třeba upřesnit závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS. Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. Soud zde bude přihlížet též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (např. jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení – viz rozsudek ze dne 31. 7. 2006, čj. 8 Aps 2/2006-95, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, bod 42)“*. Ústavní soud sice posléze tento rozsudek zrušil, ovšem správnost shora citovaných závěrů nezpochybnil (srov. náleze ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18).
7. Nezákonný zásah žalovaného spatřuje žalobkyně výhradně v nesprávném vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí ze dne 21. 1. 2014, č. j. 331070/14/2111-24802-201174. Judikatura však dovodila, že doložka právní moci má povahu úředního úkonu, jímž se nezakládají, nemění ani neruší žádná konkrétní práva či povinnosti účastníků, nýbrž se jím toliko osvědčuje objektivně nastalá skutečnost, okamžik nabytí právní moci rozhodnutí, který může být vyvrácen důkazem opaku (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 2 As 141/2015 – 37, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 As 377/2018 – 37, bod 24). Pro výše uvedený závěr je přitom bez významu, že nesprávné vyznačení doložky právní moci může být „nesprávným úředním postupem“ a zakládat odpovědnost státu za škodu, jelikož tato otázka je odlišná od otázky, zda může být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.
8. Z výše uvedeného je zřejmé, že jakkoli vyznačení doložky právní moci může mít zprostředkovaně nemalý význam, nemůže pojmově představovat **přímý** zásah do práv účastníků, a zásahová žaloba je proto nepřípustná pro absenci přípustitelného tvrzení

zásahu. Pokud jde o druhou část petitu žaloby (viz bod 1 usnesení), pak soud zdůrazňuje, že žalobkyně vymezila zásah jako nesprávné vyznačení doložky právní moci, nikoli jako nesprávné vedení osobního daňového účtu. Z toho důvodu jde druhá část petitu žaloby nad rámec toho, co je soud v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem vůbec oprávněn učinit. I kdyby totiž soud pokládal žalobu za přípustnou a dal za pravdu žalobkyni, že předmětná doložka právní moci byla vyznačena nesprávně, mohl by žalovanému uložit nanejvýš povinnost vyznačení právní moci opravit, ale nemohl by mu ukládat povinnosti spojené s vedením daňové evidence, jelikož (jak již bylo řečeno výše) žalobou vymezený zásah v nesprávném vedení daňové evidence nespočíval.

9. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že si je vědom toho, že judikatura týkající se povahy doložek právní moci vycházela z toho, že domáhá-li se žalobkyně soudní ochrany žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s., implicitně je jí tímto prostředkem poskytnuta i ochrana proti nevyznačení, resp. nesprávnému vyznačení doložky právní moci (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 As 141/2015 – 46). V projednávané věci žalobkyně tento prostředek obrany nemá, jelikož rozhodnutí, na němž je předmětná právní moc vyznačena, je pro ni maximálně příznivé, a nemůže je tedy napadat správní žalobou dle § 65 s. ř. s., jak konstatoval zdejší soud v usnesení ze dne 14. 12. 2020, č. j. 51 Af 41/2020 – 30, kterým žalobu proti rozhodnutí ze dne 21. 1. 2014, č. j. 331070/14/2111-24802-201174, odmítl. Žalobkyně však přesto v projednávané věci bez obrany není. Doložka právní moci totiž nemá žádné bezprostřední účinky a představuje toliko osvědčení nastalé skutečnosti, proti kterému je přípustný důkaz opaku. Jelikož žalobkyně neodkázala na žádné konkrétní řízení, v němž by pro ni byla otázka právní moci předmětného rozhodnutí významná, nemůže soud spekulovat, jaké konkrétní nástroje bude mít k dispozici, jelikož to závisí na povaze konkrétního řízení. Pouze příkladmo lze uvést, že cítili-li se žalobkyně zkrácena na právu „na správnou evidenci přeplatku na osobním daňovém účtu“ (str. 3 žaloby), lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Afs 198/2020 – 20, v němž jsou možnosti obrany proti nesprávné evidenci daní uvedeny. Zmiňuje-li žalobkyně dále (rovněž zcela obecně), že byla zkrácena na právu převést přeplatek na úhradu jiného nedoplatku, nic jí nebrání v tom, aby ve věci, jejímž předmětem je úhrada nedoplatku, tvrdila, že nedoplatek měl být uhrazen převedením přeplatku, a prokazovala správné datum vzniku přeplatku.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

10. Z výše uvedeného plyne, že doložka právní moci není způsobilá přímo zasáhnout do práv žalobkyně, a nemůže tedy pojmově být nezákonným zásahem. Jelikož žaloba neobsahuje přípustitelné tvrzení zásahu, soud ji podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
11. Pokud jde o návrh na přerušování řízení do skončení řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2020, č. j. 51 Af 41/2020 – 30, soud konstatuje, že výsledek tohoto řízení (tedy rozřešení otázky, zda se v projednávané věci mohla žalobkyně bránit proti vyznačení doložky právní moci cestou žaloby proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s.) nemůže nic změnit na tom, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem směřující přímo proti vyznačení této doložky není ze shora uvedených důvodů projednatelná.
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků.

13. Žalobkyni vznikla v tomto řízení poplatková povinnost ve výši 2 000 Kč (poplatek za žalobu), kterou plně uhradila. Soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného poplatku, neboť žaloba byla odmítnuta. Zaplacený poplatek bude vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu